

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 242

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 aprilie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
Decizia nr. 55 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12, art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2–3	Decizia nr. 172 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 pct. 5 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	9–10
Decizia nr. 100 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență	4–5	Decizia nr. 178 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	10–13
Decizia nr. 111 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5–7	Decizia nr. 291 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în integralitatea sa	13–14
Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 257 alin. (2 ²) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	7–9	Decizia nr. 305 din 3 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), art. 8 alin. (4) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 55**

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12, art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12, art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silva Crisflor” — S.R.L. din comuna Bărbătești în Dosarul nr. 1.317/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate respectă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 43 din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.317/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12, art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silva Crisflor” — S.R.L. din comuna Bărbătești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține neconstituționalitatea dispozițiilor criticate, întrucât acestea acordă posibilitatea unui pretins creditor să formuleze cerere de deschidere a procedurii insolvenței exclusiv pe baza prezumției stării de insolvență a debitorului pentru neplata unor pretinse creanțe, care constituie în realitate obligații financiare asumate prin contract, care se derulează conform uzanțelor comerciale. Instanța de judecată soluționează cererea de deschidere a procedurii insolvenței în baza unui minim de probe, prin hotărâre executorie, fără ca să antameze fondul litigiului dedus judecătii, împrejurare ce este de natură să contravină dreptului la apărare și la un proces echitabil.

Mai mult, textele de lege criticate oferă premisa exercitării abuzive a drepturilor pe care le consacără, în contradicție cu prevederile Legii fundamentale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, considerând această modalitate de apărare ca un mijloc folosit de pârâtă pentru tergiversarea cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12, art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

1. insolvență este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:

a) insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței; [...]

12. valoare-prag reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului. Acesta este de 45.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii brute pe economie/pe salariat.”;

— Art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 referitoare la deschiderea procedurii și efectele deschiderii procedurii, primele măsuri și falimentul.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și în art. 24 privind dreptul la apărare, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, constatând netemeinicia criticilor formulate. Cu acel prilej Curtea a reținut că prevederile criticate instituie „o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată însă de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia. [...]

În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu

eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.”

De asemenea, prin Decizia nr. 1.144 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2008, Curtea a constatat, referindu-se la condițiile în care orice creditor poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență, că acestea sunt stabilite cu rigurozitate de lege și că introducerea cererii nu duce în mod automat la deschiderea procedurii de insolvență. Astfel, cererile introductive care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege nu vor putea produce efecte juridice și vor fi respinse de judecătorul-sindic.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 21 și ale art. 44 din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 78 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, reținând că dispozițiile criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate și nici principiului ocrotirii în mod egal prin lege a proprietății private, care se aplică atât în privința proprietății debitorului, cât și în privința proprietății, inclusiv a creanțelor, creditorilor. Astfel, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală pentru valorificarea creanțelor sale, iar debitorul, dacă în realitate nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoria, prevenind deschiderea ori determinând închiderea procedurii insolvenței. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, Curtea a reținut că o atare critică este lipsită de temei, întrucât accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și b) și pct. 12, art. 31—33, art. 47, 49, 61, 107 și 108 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silva Crisflor” — S.R.L. din comuna Bărbătești în Dosarul nr. 1.317/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 100

din 1 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor
în insolvență**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Centrul Internațional Ecumenic din București în Dosarul nr. 2091.1/283/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Banca Internațională a Religiiilor prin lichidator judiciar R.V.A. Insolvency Specialists — S.R.L. din București, domnul avocat Antoniu Obancia, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă deoarece nu are legătură cu soluționarea cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2091.1/283/2008, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență.**

Excepția a fost invocată de Centrul Internațional Ecumenic din București într-un dosar având ca obiect anularea unui act.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât se instituie un caz de imixtiune a persoanelor fizice sau juridice în activitatea de realizare a justiției, iar transferarea dosarelor de instanță de la o persoană la alta reprezintă o ingerință a unei puteri sau a unei persoane în actul de justiție. Autorul mai arată că dispozițiile legale criticate aduc atingere dreptului la un proces echitabil, întrucât efectuarea procedurii de lichidare de o persoană necompetentă atrage nulitatea tuturor actelor întocmite de către aceasta, având drept consecință prejudicierea gravă a intereselor atât ale creditorilor, cât și ale acționarilor societății debitoare.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, prevederi care au următorul cuprins: „*Societățile comerciale de practicieni în reorganizare și lichidare își pot transmite întreg patrimoniul SPRL sau IPURL înființate conform prevederilor legale, fără lichidare. Portofoliul de dosare se transmite de drept cabinetelor individuale, în cazul practicienilor în insolvență persoane fizice, sau SPRL ori IPURL nou-înființate de către asociații acestora membri UNPIR, indiferent dacă societățile comerciale de practicieni în insolvență care îl dețineau sunt radiate sau își continuă activitatea, fără însă a mai avea în obiectul de activitate reorganizarea și lichidarea.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 126 alin. (1) privind instanțele, precum și prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 688 din 20 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2010, Curtea a apreciat că textul criticat corespunde scopului și caracterului special al procedurii insolvenței, asigurând celeritatea acesteia, fără a leza în vreun fel rolul constituțional al

instanțelor de judecată, în speță tribunalele, prin judecătorul-sindic, în soluționarea dosarelor având ca obiect procedura insolvenței instituțiilor de credit, astfel încât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție. De asemenea, textul nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la un recurs efectiv, prevăzute în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 prin raportare la art. 20 din Constituție. Prin transmiterea portofoliului de dosare, prevăzută în cuprinsul textului criticat, nu se instituie o procedură inechitabilă, ci doar o diferență de regim impusă în vederea împlinirii cu celeritate a procedurii insolvenței, existând posibilitatea efectivă pentru părți de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de Convenție. În considerarea angajamentelor asumate de autoritățile române în procesul de aderare a României la Uniunea Europeană, care au implicat identificarea

și eliminarea cât mai rapidă, în mod necesar, anterior aderării, a tuturor aspectelor ce constituie obstacole în calea liberei circulații în spațiul comunitar a bunurilor, capitalurilor, serviciilor și persoanelor, s-a impus, cu stringență, adoptarea unui act normativ, în regim de urgență, pentru modificarea reglementării profesiei de practician de insolvență. Astfel, transmiterea portofoliului de dosare, ce face obiectul excepției de neconstituționalitate, a fost justificată de necesitatea evitării creării unor blocaje în ceea ce privește dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată. De altfel, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, fapt ce nu constituie o ingerință a puterii legiuitoare în activitatea judecătorească, astfel încât textul de lege criticat nu contravine nici prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Centrul Internațional Ecumenic din București în Dosarul nr. 2091.1/283/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 111

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Steilmann Bukarest” — S.R.L. din București în dosarele

nr. 5.373/62/2006 și nr. 5373.1/62/2006 ale Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.225D/2010 și nr. 1.226D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.226D/2010 la Dosarul nr. 1.225D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie. În ceea ce privește dispozițiile alin. (7) al art. 8 din Legea nr. 85/2006, concluziile sunt de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât acestea au fost abrogate prin Legea nr. 177/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin deciziile nr. 110/R și nr. 111/R din 9 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.373/62/2006 și nr. 5373.1/62/2006, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Steilmann Bukarest” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate, prin competențele atribuite judecătorului-sindic, au ca rezultat crearea unei instanțe extraordinare. Consideră că existența unei singure căi de atac și interdicția ca instanța de recurs să suspende executarea hotărârii judecătorului-sindic derogă de la normele dreptului comun și încalcă accesul liber la justiție și dreptul părților de a fi judecate în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială. Textele de lege criticate creează, în același timp, un regim preferențial pentru unii creditori în detrimentul altora și al debitorului, iar procedura specială de executare silită aduce atingere dreptului de dispoziție al debitorului și dreptului de proprietate al acestuia. Mai arată că atât prin restrângerea exercițiului dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile, cât și prin indisponibilizarea acestora se încalcă principiul libertății comerțului și inviolabilitatea proprietății private. În sfârșit, consideră că termenele foarte scurte și caracterul urgent al procedurii aduc atingere dreptului la apărare.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, potrivit căroră: „(1) *Curtea de apel va fi instanța de recurs pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic în temeiul art. 11.*

(2) *Termenul de recurs este de 7 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.*

(3) *Recursul va fi judecat de complete specializate, în termen de 10 zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților în recurs și comunicarea deciziilor pronunțate se fac potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. Instanțele*

judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență. În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel, în copie certificată de greșierul-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic. În cazul în care instanța de recurs consideră necesare și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate să le depună în copie certificată.

(4) *Prin derogare de la prevederile art. 300 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile judecătorului-sindic nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs.*

(5) *Prevederile alin. (4) nu se aplică în cazul judecării recursului împotriva următoarelor hotărâri ale judecătorului-sindic:*

a) *sentința de respingere a contestației debitorului, introdusă în temeiul art. 33 alin. (4);*

b) *sentința prin care se decide intrarea în procedura simplificată;*

c) *sentința prin care se decide intrarea în faliment, pronunțată în condițiile art. 107;*

d) *sentința de soluționare a contestației la planul de distribuire a fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe, introdusă în temeiul art. 122 alin. (3).*

(6) *Pentru toate cererile de recurs formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic în cadrul procedurii se constituie un singur dosar.*

(7) *Prin derogare de la art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională. Suspendarea va privi doar cererile care au legătură directă cu reglementarea atacată.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 au fost abrogate prin art. IV din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 21 alin. (1) și (2), art. 53, art. 124 alin. (2) și art. 126 alin. (2) și (3), precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 318 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 992 din 28 octombrie 2004, Decizia nr. 786 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 8 ianuarie 2007, și Decizia nr. 923 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2007, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și a respins, ca fiind neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că judecătorul-sindic nu reprezintă o instanță extraordinară, ci un complet specializat în cadrul tribunalului.

Referindu-se la condițiile în care orice creditor poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență, Curtea a arătat că acestea sunt stabilite cu rigurozitate de lege

și că introducerea cererii nu duce în mod automat la deschiderea procedurii de insolvență.

Astfel, cererile introductive care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege nu vor putea produce efecte juridice și vor fi respinse de judecătorul-sindic.

De asemenea, Curtea a reținut că toate textele de lege criticate constituie norme de procedură a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. În virtutea acestor prerogative constituționale, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească și reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun.

Curtea apreciază că nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, astfel încât soluțiile și considerentele deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, acestea au fost abrogate prin art. IV din Legea nr. 177/2010 pentru

modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Așa fiind, la data examinării excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 8 alin. (7) nu mai sunt în vigoare. Or, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor prevederi de lege eliminate din legislație. În consecință, în temeiul prevederilor art. 29 alin. (1) coroborate cu cele ale alin. (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Steilmann Bukarest” — S.R.L. din București în dosarele nr. 5.373/62/2006 și nr. 5373.1/62/2006 ale Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1)—(6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 257 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Ion Vlăduți în Dosarul nr. 278/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, întrucât textul legal criticat retroactivează și încalcă drepturile

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

anterior câștigate prin emiterea deciziei de pensionare, contrar art. 44 și 47 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul legal criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 278/54/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Ion Vlăduți într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de revizuire a unei hotărâri pronunțate ca urmare a formulării unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate retroactivează, întrucât prevăd impozitarea sumei din pensie ce depășește 1.000 lei și cu privire la pensiile stabilite potrivit Legii nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, pensii, care, potrivit art. 7 din aceeași lege, nu sunt impozabile.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile Legii nr. 3/1977 nu mai sunt în vigoare, astfel încât, sub aspectul neimpozitării pensiilor, art. 7 din această lege nu mai este aplicabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale, întrucât nu cuprind nicio dispoziție cu caracter retroactiv, aplicându-se pentru viitor. Totodată, se mai arată că, prin modul de formulare a criticii de neconstituționalitate, sunt vizate chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, îl constituie dispozițiile art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, precum și ale art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din

28 aprilie 2006. În realitate, din motivarea excepției, Curtea constată că este contestată constituționalitatea art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 și art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006. Totodată, Curtea observă că prin art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, au fost abrogate dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006, însă soluția legislativă de principiu a fost preluată în art. 257 alin. (2²) din aceeași lege. În aceste condiții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 și art. 257 alin. (2²) din Legea nr. 95/2006, care au următorul cuprins:

— Art. 41 lit. e) din Legea nr. 571/2003: „Categoriile de venituri supuse impozitului pe venit, potrivit prevederilor prezentului titlu, sunt următoarele: [...]”

e) venituri din pensii, definite conform art. 68;”;

— Art. 68 din Legea nr. 571/2003: „Veniturile din pensii reprezintă sume primite ca pensii de la fondurile înființate din contribuțiile sociale obligatorii făcute către un sistem de asigurări sociale, inclusiv cele din fonduri de pensii facultative și cele finanțate de la bugetul de stat.”;

— Art. 69 din Legea nr. 571/2003: „Venitul impozabil lunar din pensii se stabilește prin deducerea din venitul din pensie a unei sume neimpozabile lunare de 1.000 lei și a contribuțiilor obligatorii calculate, reținute și suportate de persoana fizică.”;

— Art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003: „(1) Orice plătitor de venituri din pensii are obligația de a calcula lunar impozitul aferent acestui venit, de a-l reține și de a-l vira la bugetul de stat, potrivit prevederilor prezentului articol. [...]”

(4) Impozitul reținut este impozit final al contribuabilului pentru venituri din pensii.”;

— Art. 257 alin. (2²) din Legea nr. 95/2006: „(2²) Pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 de lei datorează contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate calculată potrivit prevederilor art. 259 alin. (2)”.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire. Potrivit art. 322 din Codul de procedură civilă, partea interesată poate cere „revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul”.

În cazul de față, Curtea observă că autorul excepției a formulat prezenta cerere de revizuire împotriva unei decizii civile prin care a fost respinsă contestația în anulare. Or, împotriva unei atari decizii nu se poate formula o cerere de revizuire. Mai mult, cererea de revizuire formulată de autorul excepției nu vizează situațiile limitativ prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă.

În aceste condiții, Curtea reține că, indiferent de soluția pronunțată în prezenta cauză, decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la o cerere de revizuire *ab initio* inadmisibilă. Rezultă că excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992; astfel, întrucât excepția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, aceasta, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 lit. e), art. 68, art. 69, art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 257 alin. (2²) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Ion Vlăduți în Dosarul nr. 278/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 172

din 8 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 pct. 5
din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 pct. 5 din Legea-cadru nr. 330/2009, excepție ridicată de Sindicatul Sanitas — Spitalul de Urgență Petroșani în Dosarul nr. 6.336/97/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul legal criticat nu mai este în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.336/97/2009, **Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 punctul 5 din Legea-cadru nr. 330/2009**, excepție ridicate de Sindicatul Sanitas — Spitalul de Urgență Petroșani într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii autorului excepției de acordare a primei de stabilitate.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale criticate încalcă art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție, întrucât eliminând una dintre componentele drepturilor salariale de care beneficiază personalul sanitar, respectiv prima de stabilitate, restrânge exercițiul dreptului la salariu. Mai mult, această primă de stabilitate este prevăzută în contractul colectiv de muncă, astfel încât intervenția

Parlamentului sau a Guvernului în mod unilateral în executarea acestuia contravine atât art. 30 din Legea nr. 30/1996, cât și art. 1 alin. (5) și art. 41 alin. (5) din Constituție.

Totodată, se apreciază că prin abrogarea expresă a art. 41² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar nu se poate ajunge la concluzia că și Hotărârea Guvernului nr. 578/2008 privind stabilirea cuantumului primei de stabilitate pentru personalul din sistemul sanitar, precum și a modului de acordare a acestuia ar fi fost abrogată din moment ce în Legea-cadru nr. 330/2009 nu există nicio referire expresă cu privire la aceasta.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 pct. 5 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, având următorul cuprins:

„La 3 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, se abrogă: [...]

5. Art. 21 și 41² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului

contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 2 decembrie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 125/2005, cu modificările și completările ulterioare”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 1 alin. (5) privind respectarea supremației Constituției, art. 41 alin. (2) privind măsurile de protecție socială la care sunt îndrituiți salariații, art. 41 alin. (5) privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în ansamblul său, a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010.

Curtea observă că, potrivit art. 64 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv”, astfel încât art. 49 pct. 5 din Legea-cadru nr. 330/2009 a eliminat definitiv din fondul activ al legislației art. 412 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 2 decembrie 2004. De asemenea, Curtea constată că prin abrogarea Legii-cadru nr. 330/2009 și, implicit, a art. 49 pct. 5 din aceeași lege, nu mai poate fi readusă în fondul activ al legislației prima de stabilitate prevăzută de art. 412 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004, având în vedere art. 64 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia „Nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial”.

Având în vedere cele de mai sus, precum și data sesizării, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, textul legal criticat nemaifiind în vigoare în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 pct. 5 din Legea-cadru nr. 330/2009, excepție ridicată de Sindicatul Sanitas — Spitalul de Urgență Petroșani în Dosarul nr. 6.336/97/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 178*

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad în Dosarul nr. 574/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

* A se vedea opinia separată de la Decizia Curții Constituționale nr. 1.461 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010.

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 574/108/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în cadrul soluționării unei acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1), autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, doar pe rolul mai multor instanțe există 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a

despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la Tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „*privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice; exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice*”. Există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa, ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de

exemplu, „Cauza Țarălungă, Cauza Temeșan sau Cauza Oancea”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, care aveau următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;»”.

De asemenea, partea introductivă a alin. (1) al art. 5 a fost modificată și completată prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:”.

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (1¹).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Orice persoană care

a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...]”.

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în Dosarul nr. 574/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în integralitatea sa

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în integralitatea sa, excepție ridicată de Mihai Marius Oprea în Dosarul

Examined excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt neconstituționale.

În aceste condiții, Curtea observă că în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

nr. 21.016/300/2007 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, personal, Mihai Marius Oprea. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, apreciind că aspectele invocate nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci privesc circumstanțele concrete ale situației de fapt, aflate pe rolul instanței de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 21.016/300/2007, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari**, excepție ridicată de Mihai Marius Oprea într-o cauză civilă având ca obiect pretenții civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „Legea Asociațiilor de Proprietari transformă proprietarii în sclavi, impunându-le contracte de care nu au nevoie și operațiuni nelegale.”

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că actul normativ criticat nu vine în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate, „dreptul de proprietate al fiecărui locatar suportând mai multe restricții față de natura juridică a coproprietății forțate și perpetue și de traiul într-un condominiu.”

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în integralitatea sa, excepție ridicată de Mihai Marius Oprea în Dosarul nr. 21.016/300/2007 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 305

din 3 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), art. 8 alin. (4) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), art. 8

alin. (4) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prima Guard Security International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.827/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.266D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.827/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a), art. 8 alin. (4) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prima Guard Security International” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect recursul împotriva unei încheieri prin care a fost omologat un raport de expertiză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 creează privilegii în favoarea creditorilor, încălcând astfel principiul egalității în fața legii, în raport cu libertatea economică pe care statul român o garantează; art. 8 alin. (4) nu ține seama de principiul constituțional reglementat de art. 20 din Constituție, potrivit căruia dispozițiile art. 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se aplică cu prioritate; art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 îngreuește dreptul la apărare și accesul liber la justiție, cu încălcarea art. 13 din Convenție care garantează dreptul la un recurs efectiv, creând debitorului o situație mai grea decât cea firească, în sensul că, dacă recunoaște starea de insolvență, poate propune un plan de reorganizare, iar dacă nu o recunoaște, negând nu debitul, ci însăși starea de insolvență, este privat de dreptul la apărare.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 pct. 1 lit. a), art. 8 alin. (4) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 3 pct. 1 lit. a): „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *insolvență este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:*

a) *insolvență este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;*”;

— Art. 8 alin. (4): „Prin derogare de la prevederile art. 300 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile judecătorului-sindic nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs.”;

— Art. 33 alin. (2): „În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 45 și art. 53 din Constituție.

Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010. În prezent, acestea au următorul conținut: „a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;*”. Așa fiind, Curtea constată că dispoziția aflată în vigoare în prezent preia soluția legislativă criticată, astfel încât Curtea urmează a se pronunța asupra constituționalității dispozițiilor în forma modificată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor Legii nr. 85/2006 s-a pronunțat în repetate rânduri, constatând ca fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate.

Astfel, prin Decizia nr. 954 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, Curtea a statuat, cu privire la art. 3 pct. 1 lit. a), că acesta „instituie o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții este justificată de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

Cu toate acestea, [...] prezumția instituită de art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 nu are caracter absolut. Astfel, debitorul are posibilitatea, potrivit art. 33 alin. (2) din aceeași lege, să conteste existența stării de insolvență, dovedind că, în realitate, nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea existenței acesteia”.

Prin Decizia nr. 786 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 8 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006. Cu acel prilej, a reținut că prevederile referitoare la competența tribunalelor prin judecătorul-sindic, ca primă instanță, și a curților de apel pentru judecarea recursurilor declarate împotriva

hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic au fost stabilite prin lege, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, iar nu prin încălcarea acestora.

Norma derogatorie de la dreptul comun care instituie imposibilitatea suspendării de instanța de recurs a hotărârilor judecătorești este expresia opțiunii legiuitorului în reglementarea procedurii speciale a insolvenței, care trebuie să se întemeieze pe celeritate și exercitarea cu bună-credință a drepturilor procesuale.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, prin Decizia nr. 1.247 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 19 decembrie 2008, Curtea a constatat că „aceasta are în vedere, de fapt, «doar interzicerea debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă [...]». Curtea reține că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc, în mod egal, pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat

voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței, ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora, prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Restrângerea anumitor drepturi ale debitorului nu duce însă la dispariția totală a acelor drepturi. Astfel, debitorul are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. În plus, chiar dacă va fi respinsă contestația, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul-judiciar sau de către creditorii. Astfel, [...] legea pune la dispoziție mai multe căi prin care debitorul își poate valorifica drepturile sale, inclusiv prin exercitarea accesului liber la justiție”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), art. 8 alin. (4) și art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prima Guard Security International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.827/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

